
Una mica de fred per a Wanda

per Carme Riera

El motiu que decidí el vescomte de Bonfoullat a escollir l'hotel de Llucacari per passar les vacances fou el mateix pel qual el rebutjaven alguns possibles clients: la manca d'aire condicionat. Per al vell aristòcrata aquest era un gran avantatge. El fred artificial li semblava la cosa més nefasta del món, generadora de refredats, pulmonies i altres desgràcies molt pitjors. Ningú no hauria sospitat, però, que el refús d'aquest sistema refrigerador es relacionàs amb la seva esbucada vida sentimental. Una vida sentimental que s'inicià, pletòrica, quan encara era gairebé un nin, guiada en les primeres passes per son pare. Les criades més esponeroses de la casa, nostrades especialment pel noble senyor Heribert Bonfoullat i Gulenberg, facilitaren l'aprenentatge del senyoret. Després, quan els galls s'installaren a la gorja, fou la professora de música, una *Fräulein* de família aristocràtica arruïnada, que els seus protegien, que, agraïda pel tracte que se li donava a la casa, procurava resultar d'allò més agradable al jovenet. Naturalment comptava amb el beneplàcit del seu pare, el qual alguns pics havia assistit a les classes i comprovat personalment els progressos del seu hereu. D'altres es limitava a observar sense ser vist, amagant-se rera un paravent xinès, una de les peces més valuoses de la sala de música, les improvisacions que la mestra i el deixeble tractaven de dur a terme, esmerçant-se a treure de llurs instruments totes les possibilitats de notes. I era tal la dedicació d'ambdós, que més d'una vegada el vescomte, contagiats pel ritme, embolcallats per la dolça cadència, havia executat també ell la melodia sense perdre, en cap moment, el compàs.

Més endavant, adonant-se de la vàlua del seu fill, volgué presentar-lo al cercle aristocràtic que freqüentava, tot recomanant-lo entre la flòr i la nata de les dames nobles. Així tot quedaria en família i potser evitaria que Heribert júnior malaguanyés la seva virilitat, perdés el temps i la llavor, o, el que era pitjor, fes gaudir, amb els atributs que Déu i la natura li havien concedit, qualsevol

representant de la burgesia, desitjosa d'aprofitar el més petit descuit per ocupar un lloc entre la vella classe. Fou aleshores que el sisè vescomte de Bonfoullat féu descobrir al seu fill la capacitat, que ell també posseïa, de distingir al primer cop d'ull la qualitat d'una pell femenina i notar, molt abans de tocar-la, si la finíssima textura es devia a un atzar —a una transgressió de la natura, la qual cosa ocorria cada cop més sovint, per desgràcia— o era causada per set, vuit, quinze o vint generacions d'avantpassats que es dedicaren a la vida contemplativa, l'única que valia la pena viure, segons li ensenyà també el seu pare, alternant-la, per mor d'evitar la monotonia, que dona sempre lloc a dissortats pensaments, amb alguna cacera, viatge o petita escaramussa eròtica, ja que no bèllica. Perquè la vida contemplativa, a l'ombra de l'arbre genealògic, deixava temps perquè les mans, els llavis, la llengua i altres òrgans mòbils del cos humà, s'abandonassin, amb mòrbid esment, a l'activitat amorosa; i aquesta bona disposició cap a Eros es transmetia en el codi genètic, i influïa de manera poderosa en la formació física dels descendents. Sens dubte la pell alabastrina, quasi translúcida d'algunes dames, que deixava endevinar unes venes blavíssimes per on circulava només sang atzur, era la prova més indiscutible de la marca d'origen. El futur vescomte de Bonfoullat, d'acord amb el seu magne descobriment, decidí consagrar-se només a les belleses amb *pedigree* i es va decantar, per estar ben segur de la seva ascendència, per les de la seva pròpia família. Tal vegada per això la seva única tia casada, massa puritana, decidí fer un llarg viatge al voltant del món i endur-se les seves filles. Mai no perdonaria aquest menyspreu Heribert júnior, car, en no tenir germans, eren les seves parentes més pròximes. Per consolar-se del disgust, el jove dandí fou convidat a passar uns dies a casa de l'amant del seu pare, Wanda von Laderfoll, que pertanyia també a la branca alemanya de la família, per la banda de Gulenberg, i posseïa un meravellós *chateau* als afores de París.

Heribert havia sentit parlar de les excentricitats i capricis de l'escultural Wanda més que no de la seva bellesa, i encara que l'havia freqüentada de nin no la recordava especialment. En veure-la quedà embadalit i corprès. Wanda era una beutat, una dona esplèndida, malgrat que no era cap nina, d'ulls immensos de color violeta, acerats i durs quan desafiaven els homes, capaços però de la mirada més tendra del món; uns ulls que podien, amb la mateixa facilitat, perdonar la vida o condemnar a mort o fer ambdues coses alhora amb antiga destresa provençal. Heribert llanguia de desig, mentre suposava Wanda i el seu pare lliurant-se als jocs més voluptuosos. De res no li servia fatigar automòbils amb carreres esburbades, atemorir amb caceres el bosc o practicar la gimnàstica fins a l'extenuació: Wanda l'obsessionava. Ni un segon no podia deixar de desitjar-la. Volia que fos seva o morir. La decisió era presa... Apel·laria a la vella generositat del seu pare, el reptaria a duel, es mataria... Tot fou molt més simple. Tot resultà summament fàcil. Els dos Heriberts arribaren a un tracte. Si Wanda hi estava d'acord, el vescomte cediria al seu fill part dels drets, més encara, acceptaria un rigorós torn.

Segurament el jove Bonfoullat, enmig de la seva desbordada alegria, poc podia preveure el que li arribaria a costar aquell amor tempestuós, ni la fortuna que dilapidaria en una pluja inútil de diamants, llàgrimes i esperma.

Tot començà un estiu fatídic a Niça, un estiu molt calorós que féu agonitzar les begònies i marcir els bellveures al jardí acuradíssim de Wanda. Pare i fill rivalitzaven en gimnàstiques, cortesies i obsequis. Wanda no tenia quasi temps d'oïbrir els luxosos paquets que procedien de les millors botigues de París, ni d'em-

provar-se els caríssims models que els seus *chevaliers servants* li havien encarregat en exclusiva als modistes més elegants d'Europa. Wanda, encantada i feliç, procurava complaure'ls. Els dedicava els somriures més encisadors, les ullades més suggestives, les paraules més enfebridores, els gests més incitants. Cada matí, en sortir de la seva cambra, abans d'entrar al bany (es passava llargues hores de relax dins l'aigua tèbia i sabonosa), embolicada per un llarg, insinuant i vaporós *deshabillé* de seda *crème*, els desitjava que l'espera els fos d'allò més agradable... Perquè Wanda no tenia costum de dedicar-se a l'amor fins que la calor havia amainat i compareixien les primeres boires de setembre... Sí, era incapaç d'estimar a l'estiu. La xafogor l'horripilava i el contacte d'un cos sobre el seu o del seu sobre el de l'altre li feia venir basques mortals si la temperatura sobrepassava els 18° C.

En iniciar-se la tardor, però, Wanda, tal volta estimulada per la llarga abstinència estival, es lliurava totalment als jocs amorosos. No vivia més que per rebre i donar plaer. Les seves carícies, d'una voluptuositat inusitada, eren absolutament torbadores, costava pena contenir-se perquè de seguida els esperons del desig es clavaven amb força al bell mig de l'engonal. Però Wanda era, a més, una extraordinària experta en les arts de l'amor, sabia conduir els seus amants, amb exquisida delicadesa i refinament cortesà, pels camins més platxeriosos; coneixia perfectament quin era el punt precís, el moment precís, com si es tractés d'un succulent *paté de foie* d'oca, per afegir a l'aromàtica trufa un pols de pebre bo, a fi i efecte d'aconseguir l'insuperable cada pic.

Aquell estiu fatídic feia una calor insuportable. Els Bonfoullat, observant com el termòmetre no deixava de pujar, es capficaven calculant com trobar una sortida al seu desesperat estat. La tardor els semblava tan bella, llunyana i inassolible com el retorn de la monarquia a França. I Wanda era cada dia més temptadora.

El senyor vescomte, després de consultar els meteoròlegs dels més importants observatoris d'Europa, les previsions dels quals el desanimaren força, decidí oferir a Wanda un creuer pel mar del Nord en un iot meravellós, que pensava regalar-li si accedia, tot i conèixer quin greu que li sabia a Wanda abandonar la seva torre de Niça, una vegada que s'hi havia instal·lat. La dama, com esperava, rebutjà la proposta: els viatges no li plaién, i quina necessitat tenia d'embarcar-se, tanmateix?

El futur vescomte de Bonfoullat fou molt més pràctic que el seu pare. Decidí que el que feia falta era solucionar d'una manera definitiva el problema per a aquell estiu i els futurs estius de la seva vida, la qual, naturalment, només tenia sentit al costat de Wanda... Era necessari trobar un sistema per refrescar l'ambient, per fer baixar la temperatura, almenys dins de la torre. Era necessari inventar un mitjà mecànic. Els ventadors de res no servien. Wanda mai no permetria que cap criat, per molta afecció que demostrés al seu treball, per molt especialitzat que fos a moure el pai-pai, pogués ser present mentre ella s'abandonava als esplais amorosos. El jove Bonfoullat, tot un *sportman*, tenia certs coneixements de mecànica, ell mateix s'entretenia a posar a punt els motors dels seus automòbils; fins i tot havia concorregut al Rally de Montecarlo, del qual era un dels primers organitzadors. I el cotxe, ho sabia bé, mantenia una temperatura adequada gràcies al ventilador. Però de ventiladors ja n'hi havia, a la casa! A Wanda no li agradaven perquè feien renou; a més, movien les aspes amb tan poca gràcia, amb un ritme tan poc excitant... No, els ventiladors no servien. Havia de cercar una altra manera de fer moure l'aire, trobar un

sistema per transformar l'aire calent en aire fred. Per als grans enginys que havien inventat la gramola, el telèfon, el motor d'explosió, això havia de ser un joc de nins... El futur vescomte de Bonfoullat comunicà a Wanda que se n'anava uns dies fora: «Et prometo que quan torni et duré l'autumne», li digué, besant-li les rosades puntes de les ungles mentre s'acomiadava, i afegí: «La primera setmana vull un tracte de favor. Digues-li a mon pare... Suposo que em deixarà estrenar la temporada.»

Només alguns dels més íntims amics de Wanda foren convidats a la inauguració del fred. Era dia 20 d'agost i el termòmetre marcava només 15° C a l'interior dels salons de la casa. Tots es quedaren admirats dels moderns avanços tècnics. Un enginyer belga i un de nord-americà eren els autors del miracle que obrers francesos installaren, després de treballar dues setmanes dia i nit. Es tractava de diverses immenses manxes que removien l'aire en terbolí i el mantenien a una temperatura constant. Per tal que l'inevitable soroll de l'artefacte fos apaivagat, s'havia connectat al sistema oretjador una capsa de música automàtica que emetia les darreres melodies del moment. Wanda era molt afeccionada a la música lleugera.

El futur vescomte de Bonfoullat rebé l'enhorabona de tothom, ultra del seu pare, que, malgrat el gest acollidor de l'abraçada, li adreçà una mirada rancuniosa alhora que reconegué —i això era el que en definitiva el molestava— que els nous temps s'imposaven als vells. Era evident que l'automòbil del seu fill corria més i era molt més pràctic que el seu cotxe de cavalls. Per un instant un pensament enutjós l'entristí: seria Heribert millor amant que ell? Wanda tenia l'elegància de tractar-los amb la mateixa deferència, feia l'amor amb ells per rigorosos torns i mai no parlava de les virtuts ni dels defectes de l'un a l'altre. Pare i fill eren perfectes, al seu entendre, ambdós la completaven. Potser —ella era una dona molt fidel— sentia una certa inclinació pel seu cosí segon, amb qui tants records d'infantesa la unien, però alhora tenia debilitat pel seu nebot, orfe de mare des del seu naixement... El vescomte de Bonfoullat comprengué que Wanda volgués iniciar la *rentrée* amb el seu fill, tot premiant-li els seus esforços: Heribert júnior li havia regalat el fred abans de temps.

Els efectes del nou sistema refrigerador donaren resultat tot d'una. Hores després de la inauguració, Wanda, nua, coberta amb una bata de setí fúcsia posà la seva delicada mà sobre el pom de fusta de sicòmor i obrí la porta del dormitori del seu nebot. Heribert, fascinat per l'aparició (les esculturals formes de la qual palpitaven sota el flonjo teixit que l'embolcallava), oblidà per uns moments l'odiós refredat que acabava d'aplegar i que el feia esternudar sense aturador. Wanda avançà amb moviment d'ona gronxada per l'oratjol. I, com si fos la primera vegada que es despullava davant d'un home, ho féu amb una púdica delicadesa. Desbotonà la bata lentament. La seva carn, pastada amb ametllons i blancs d'ou a punt de neu —odiava els banys del sol que començaven a posar-se de moda— emergia entre suavitats de blondes i guipurs. Els seus pits, nards miraculosament arrodonits, tenien un lleuger toc de carmí sobre el mugró —això enfollia el jove Bonfoullat, i ella ho sabia—. A mesura que anava traient els botons dels traus, uns diminuts botons de nacre blanc, oferia als ulls plorosos d'Heribert, a causa del refredat, i als seus llavis deleteriosos i molls, una superfície de maniobra més gran: l'estómac, el ventre llis, el pubis recobert per un borriçol ros, atapeït, les cuixes superbes, les cames llargues, el turmell breu, els peus petits i grassonets d'ungles vermelles. Wanda, amb un gest encantador, un gest felí, silenciós, harmònic, estirà lleugera-

ment els braços i es tragué la bata, que caigué a terra formant una petita duna de seda i blonda. Després avançà cap al seu amant amb les mans esteses, el rostre inclinat cap enrera, la rossa arrissada cabellera voleiant al ritme de les seves passes...

Quasi tres mesos d'abstinència, tres mesos d'espera, tres mesos anguniosos, tres mesos perduts en una desesperació cruel, en un suplici molt pitjor que el de Tàntal, serien finalment oblidats. Sotmesa la calor, l'hivern es presentava llarg, ple de bons auguris. Dues passes només i en trobar-se els dos cossos tota l'ànsia seria d'un cop assedegada. Heribert tenia Wanda entre els seus braços. Amb la suavitat que s'acostuma en aquests casos l'empenyé cap al llit. El domàs damasquinat del cobricel s'estremí lleugerament sota el seu pes entrellaçat. Els llavis engoliren mútuament els grans de raïm dels besos, assaborint-los, fruint, goluts, de la frisança que els produïen sobre la pell. Amb llengua tendra el futur vescomte recorregué el cos de Wanda, aturant-se als llocs on li era permès d'endinsar-se cercant un contacte més íntim, molest, però, per les destil·lacions del seu nas, les quals tractava de contenir tot sovint. I malgrat la força del seu desig, Heribert s'adonava que se li feia esquerpa la pujada al cim. Es notava insegur, temorec d'una relliscada que el fes caure al més pregon dels abismes. Wanda aleshores prengué amb molta paciència la delicadíssima tasca d'ajudar-lo a remuntar el pendent empenyent-lo amb les seves mans, mentre l'animava amb escolts tendríssims a rebutjar el vertigen de les alçàries i la por dels espadats. Però tot fou inútil. Febrós, amb un terrible mal de cap, el vescomte s'adormí extenuat sense haver aconseguit el que altres cops li era tan fàcil d'obtenir.

El dia següent Wanda envià a cercar el seu cosí, preguntant-li que entrés a visitar-la a les seves habitacions. Però el vescomte no pogué complaure-la: jaia amb febra, recobert de mantes. Wanda, preocupada, anà a veure'l. I notant que el que necessitava era calor, decidí fer-li companyia. Desfermà de pressa els llaços d'un *deshabillé* groc, ornat amb cintes, entradors i randes de rica passamaneria i es ficà al llit. Heribert féu un esforç per donar-li la benvinguda. De res no serví. Un fred terrible li covava els ossos i s'estenia, fent-lo tremolar, per tots els porus de la pell. Ni tan sols sabé agrair el contacte tebi del cos de Wanda, que s'havia col·locat sobre el seu per tal de fer-lo entrar en calor. Desanimada i dolorida —mai no li havia fallat Heribert—, davant la gravetat del cas envià a cercar el metge.

Passà la tarda tancada al gabinet. Se sentia frustrada i en certa manera traïda. De què li servia ara el fred? Per a què? Per a qui? Es mirà al mirall. Portava la llarga cabellera rossa recollida en un moixell. Estava cansada. Havia passat una nit desficiosa pendent dels esternuts del nebot; al matí d'un cantó a l'altre darrera del cosí. Feia ulleres. Tractà de dissimular-les amb una mica de pólvores d'arròs. Es maquillà lleugerament els ulls i les parpelles. Es pintà els llavis. Després amb la mateixa barreta posà una mica de coloret sobre els mugrons. Se sentia millor, arreglada. Sí, sí, molt millor... Però a qui podia regalar la bellesa de la seva carn delerosa? Gràcies al fred havia recuperat el desig, un desig ben inútil tanmateix! Wanda restà uns moments absorta. Després s'obrí la bata de ras vermell i es contemplà nua. Li semblà que la lluna del mirall li retornava la seva imatge bellugant-la falaguera. Avançà unes passes. Sonava una música molt dolça. Li agradava. L'havia sentida abans sense reparar-hi massa. Intentà ballar. Estengué les mans. Oferí el seu cos. En efecte, no tenia parella. Però no li sabé greu. L'oratge es movia entre els seus braços, l'oratge

s'arrapava a la seva cintura, li furgava les aixelles. L'oratge lliscava sobre la seva pell, es deturava al sexe, s'endinsava en la seva humitat, insuflava dins la seva vagina, alhora que estimulava el seu clítoris amb dolç moviment. I Wanda, que havia tengut molts amants, que l'havien feta rabiosament feliç, sentí una impressió nova, diferent, molt més intensa. Girava la rosa dels vents —roja i rodona— i la música commovia els seus pètals a la profunda enclletxa. Era la dilatació del temps, la confusa palpitació de la mar, la brisa matinera empenyent els níguls, la petja lleugera de la tarda allò que Wanda havia descobert: un instant de plaer podia durar segles...

Wanda va atendre amb amorosa sollicitud la mortal pulmonia del seu cosí i vessà abundosíssimes llàgrimes sobre la seva tomba. Passats els primers dies de dol, Heribert fill, hereu del títol que amb tant d'honor dugué el seu pare, recordà a Wanda la seva promesa. El seu refredat havia millorat força; es trobava, això sí, molt trist. En certa manera ell havia precipitat la mort del seu pare. Només Wanda podia, donant-li el seu amor, reconciliar-lo amb la vida... Wanda accedí, però el resultat fou un fracàs. El vescomte sofria d'impotència transitòria; aquest fou el dictamen del metge després d'analitzar-ne detingudament els símptomes. A Wanda semblava no preocupar-li massa la sort que pogués córrer el seu ex-amant. Malgrat això, decidí ajudar-lo. Per tal d'excitar-lo el convidà a presenciar —per a ella, tan reservada, això era un altíssim favor— el seu amor amb l'oratge... Bonfoullat no se'n podia avenir. Wanda es lliurava al seu nou amant amb paganisme de vestal i com si executés un ritu deífic; amb gests d'oferent, avançava, les mans esteses, cap al lloc on les manxes movien l'aire en terbolí. Enfollida, quasi somnàmbula, el seu cos vora l'orifici d'on sortia el fred, iniciava una dansa frenètica. L'alenar es feia més dens, quasi entretallat, els sospirs creixien... Bonfoullat s'hi acostà, ansiós, tens, enrogit, quasi a punt d'esclatar, però Wanda el rebutjà. Ajaguda a terra, estava només pendent del plaer que l'amarava, tractant de fer més llarg encara aquell orgasme, quasi etern. L'esperma d'Heribert embrutà el trespol, les parets, arribà al cel ras. Fou una glopada enorme —tota la reserva del llarg estiu— i el deixà exhaust.

Els dies que seguiren aquell matí Wanda i el vescomte es dedicaren als mateixos entreteniments. Wanda es passava el dia tancada al seu gabinet, nua, entre danses lascives i orgasmes frenètics. Heribert no aconseguí posseir-la per més que ho intentàs. Trastornat i desconcertat a la vegada, excitadíssim per l'espectacle que presenciava tothora, deixava anar el seu semen onsevulla sense importar-li gaire els immensos bassals que es formaven a terra ni els degotissos que embrutaven les riques tapisseries dels canapès i cortinatges. Malgrat la seva joventut, Bonfoullat emmalaltí greument. Els metges li recomanaren un descans total, la seva virilitat perillava. El vescomte, plorós, s'acomiadà de Wanda un dia de finals d'octubre. Se n'anava a un sanatori suís a curar-se. Sabia que l'havia perduda per sempre.

Mesos més tard rebé una carta de Niça, era de l'administrador de la seva parenta. Li anunciava que aquesta havia mort: l'havien trobada nua, abraçada a l'única manxa que encara funcionava.

CARME RIERA